

SEBASTIAN FITZEK

Zloděj duší

Psychotriler

EDÍCIA
MIMO ZÁKONA

SEBASTIAN
FITZEK

Zlodej duší

TATRAN

Z nemeckého originálu Sebastian Fitzek: Der Seelenbrecher,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Droemer Knauer Verlag, Mníchov 2008,
preložil Andrej Zahorák.
Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2020 ako 5241. publikácia
a 24. zväzok edície Mimo zákona.
Vydanie I.
Prebal a väzbu spracoval Peter Zentko.
Zodpovedná redaktorka Eva Melichárková
Jazykové redaktorky Adriana Oravcová, Martina Pinková
Technická redaktorka Eva Zdražilová
Sadzba RS servis, Bratislava
Vytlačila CPI Moravia Books, Pohořelice.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Kniha bola zmluvne dohodnutá s agentúrou AVA international GmbH,
Nemecko (www.avainternational-de).

Copyright © 2008 by Verlagsgruppe Droemer Knauer GmbH & Co. KG,
München, Germany

Translation © Andrej Zahorák 2020
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2020

ISBN 978-80-222-1084-3

Pre Gerlindu

*Nemám strach zo smrti.
Len nechcem byť pri tom, keď sa to stane.*

Woody Allen

71 dní pred strachom

1. strana zdravotného záznamu č. 131071/VL

Našťastie to bol iba sen. Nebola nahá ani nemala pripútané nohy k predpotopnému gynekologickému kreslu, zatiaľ čo šialenec triedil nástroje na hrdzavom odkladacom stolíku. Keď sa otočil, najprv nevedela, čo drží v zakrvavenej ruke. Keď to zbadala, chcela zatvoriť oči, ale nešlo to. Nevedela odtrhnúť zrak od žeravej spájkovačky, ktorá sa pomaly približovala k jej rozkroku. Muž s popálenou tvárou jej vytiahol dohora obe viečka a pneumatikou zošívачkou jej ich pripevnil k očniciam. Mala pocit, že väčšiu bolesť už do konca svojho krátkeho života nezažije. Keď jej však spájkovačka zmizla z dohľadu a medzi nohami cítila čoraz väčšiu horúčavu, pochopila, že trýznenie z posledných hodín je iba predohra.

Vo chvíli, keď sa jej zdalo, že cíti zápach spáleného mäsa, sa jej rozjasnilo. Studená pivnica, v ktorej ju držal, hompálajúca sa halogénová lampa nad jej hlavou, mučiace kreslo aj kovový stôl sa postupne vytrácali, až zostala iba čiernočierna tma.

Vďakabohu. Bol to iba sen, pomyslela si a otvorila oči. A nechápala.

Nočná mora sa nevyparila, len zmenila podobu.

Kde to som?

Súdiac podľa interiéru sa nachádzala v zanedbanej hotelovej izbe. Flakátá prikrývka na opotrebovanej manželskej posteli bola plná vypálených dier a rovnako špinavá ako zelenohnedý koberec. Keď si uvedomila, že pod nohami cíti jeho drsné vlákna, zmeravela na nepohodlnej drevenej stoličke ešte viac.

Som bosá. Prečo nemám topánky? A prečo sedím v hodinovom hoteli a zízam na zrnitý monoskop na čiernobielej obrazovke?

Otázky jej narážali do lebečnej klenby ako biliardové gule. Zrazu sa mykla, ako keby jej niekto uštedril úder, a pozrela sa tam, odkiaľ prichádzal hluk. K dverám. Dvakrát sa zatriasli a potom sa rozleteli. Dovnútra sa vrútili dvaja policajti. Obaja mali na sebe uniformy a boli ozbrojení. Najprv jej mierili na hrud', potom pomaly sklonili zbrane a nervozitu v ich tvárach vystriedalo zdesenie.

„Dočerta, čo sa tu stalo?“ počula nižšieho policajta, ktorý vyrazil dvere a vbehol do izby prvý. „Zavolajte lekára!“ zakričal druhý. „Okamžite potrebujeme pomoc!“

Vďakabohu, pomyslela si už po druhý raz v priebehu niekoľkých sekúnd. Tak veľmi sa bála, že nemohla dýchať. Bolelo ju celé telo, zapáchala močom a výkalmi. Toto všetko spolu so skutočnosťou, že nevie, ako sa sem dostala, ju takmer pripravilo o rozum, ale aspoňže pred ňou stoja dvaja policajti a snažia sa privolať pomoc. Nie je to síce najlepší scenár, ale vždy lepšie než šialenec so spájkovačkou.

O niekoľko sekúnd sa do izby vrútil holohlavý záchranár s náušnicou v uchu a kľakol si k nej. Policajti pravdepodobne prišli rovno so záchrankou. To tiež nie je dobrý signál.

„Počujete ma?“

„Áno...“ odpovedala lekárovi, ktorý mal také veľké kruhy pod očami, ako keby ich tam mal vytetované už naveky. „Zdá sa, že ma nevníma.“

„Ale áno, počujem vás.“ Chcela zdvihnúť ruku, ale svaly ju neposlúchli.

„Ako sa voláte?“ Lekár vytiahol z vrecka košele baterku a zasvietil jej do očí.

„Vanessa,“ zachripela a dodala: „Vanessa Strassmannová.“

„Je mŕtva?“ počula, ako sa ho pýta jeden z policajtov.

„Dočerta, zreničky takmer nereagujú na svetlo. Zdá sa, že nás nevidí ani nepočuje. Katatonický stav, možno je v kóme.“

„To je nezmysel!“ vykrikla Vanessa a chcela vstať, ale nemohla pohnúť ani rukou.

Čo to má znamenať?

Nahlas zopakovala otázku, snažila sa ju vysloviť čo najrozumiteľnejšie. Zdalo sa však, že ju nikto nepočúva. Všetci sa od nej odvrátili a rozprávali sa s niekým, koho zatiaľ nevidela.

„Viete nám povedať, ako dlho neopustila izbu?“

Lekárova hlava jej bránila vo výhľade na dvere. Doliehal k nej ženský hlas. „Tri dni určite. A možno aj dlhšie. Už keď sa ubytovala, hneď som vedela, že s ňou niečo nie je v poriadku. Ale povedala, že si neželá byť rušená.“

Čo za nezmysly to rozpráva? Vanessa pokrútila hlavou. Tu by som sa dobrovoľne neubytovala ani na jedinú noc!

„Nevolala by som vás, ale to strašné chrčanie bolo čoraz hlasnejšie a...“

„Pozrite sa!“ povedal nízky policajt tesne pri jej uchu.

„Čo je?“

„Niečo tam má.“

Vanessa cítila, ako jej lekár rozťahuje prsty ľavej ruky a pinzetou z nej niečo opatrne vyberá.

„Čo to je?“ spýtal sa policajt.

Bola rovnako šokovaná ako všetci prítomní v izbe. Vôbec si neuvedomila, že niečo drží.

„Nejaký lístok.“

Lekár rozložil poskladaný papierik. Vanessa zakrúžila očami, aby naň dovidela, ale zbadala iba nezrozumiteľné hieroglyfy. Text bol napísaný v neznámom jazyku.

„Čo sa tam píše?“ spýtal sa druhý policajt.

„Zvláštne.“ Lekár zvrátil čelo a nahlas prečítal: „Kupujeme to iba preto, aby sme to hneď vyhodili.“

Pre Kristove rany! Fakt, že záchranár bez najmenších problémov prečítal odkaz na lístku, ešte umocnil nočnú moru, v ktorej sa ocitla. Z akéhosi dôvodu stratila schopnosť komunikovať. Nedokáže rozprávať ani čítať, ba dokonca tuší, že zabudla aj písať.

Lekár jej opäť zasvietil rovno do zreničiek a zrazu mala pocit, ako keby jej otupeli aj ďalšie zmysly. Necítila zápach vlastného tela ani koberec pod bosými nohami. Iba si uvedomovala, že

v nej narastá strach a vrava navôkol utícha. Len čo lekár prečítal krátku vetu z lístka, ovládla ju neviditeľná sila.

Kupujeme to iba preto, aby sme to hneď vyhodili.

Sila k nej naťahovala studenú ruku a niekam ju ťahala. Spät na miesto, ktoré opustila iba pred niekoľkými minútami a už nikdy v živote ho nechce vidieť.

Nebol to sen. Alebo že by predsa?

Pokúšala sa dať lekárovi signál, ale keď sa jeho obrysy postupne rozplynuli, pomaly začala chápať a zmocnila sa jej hrôza. Naozaj ju nikto nepočuje. Ani lekár, ani žena, ani policajti sa s ňou nemohli rozprávať. Nikdy sa totiž neprebudila v hoteli. Nie. Pochopila to, keď sa nad ňou opäť rozblíkala lampa – keď ju začal mučiť, omdlela. Nie šialenec, ale hotelová izba bola súčasťou sna, ktorý sa zmenil na desivú realitu.

Alebo sa mi to zase iba zdá? Pomoc! Pomôžte mi! Už neviem, čo je skutočné a čo nie!

A zrazu bolo všetko zase ako predtým. Studená pivnica, kovový stôl, gynekologické kreslo, ku ktorému ju pripútal. Nahú. Takú nahú, že cítila šialencov dych medzi nohami. Dýchal na ňu. Cítila to na mieste, kde je najzraniteľnejšia. Potom sa jej na chvíľku vynorila pred očami jeho zjazvená tvár a ústa bez pier povedali: „Iba som si označil miesto. Teraz sa do toho môžeme pustiť.“

A chytil spájkovačku.

Súčasnosť, 10.14 hod. Oveľa neskôr, veľa rokov po strachu

Milé kolegyně a kolegovia, čo by ste povedali na takýto „**M** úvod – žena sa preberie z nočnej mory a okamžite sa ocitne v ďalšej. Zaujímavé, všakže?“

Profesor vstal spoza dlhého stola z dubového dreva a sledoval zmätené tváre svojich študentov.

Až teraz si uvedomil, že jeho poslucháči si v porovnaní s ním dali dnes ráno viac námahy s výberom oblečenia. Ako vždy si bez zbytočného premýšľania vybral zo skrine niektorý pokrčený oblek. V obchode ho vtedy prehovorili, aby si kúpil hriechne drahý kúsok, pretože tmavý dvojradový oblek mu dokonale ladí s čiernymi vlasmi, ktoré nosieval v čase úsmevnej postpubertálnej rebélie o čosi dlhšie.

Keby si chcel dnes, o mnoho rokov neskôr, kúpiť niečo, čo by sa mu hodilo k účesu, musel by to byť popolavý oblek so svetlými škvrkami a na chrbte by musel mať diery pripomínajúcu mníšsku tonzúru.

„Čo na to poviete?“

Urobil nerozvážny krok nabok a pichlo ho v menisku. Dobrovoľne sa prihlásilo iba šesť študentov. Štyri dievčatá a dvaja chlapci. Typické. Pri podobných pokusoch sú ženy vždy v prevahe. Buď preto, lebo sú odvážnejšie, alebo súrnejšie potrebujú peniaze, ktoré dostanú za účasť na tomto psychiatrickom experimente, ako avizoval v ozname vyvesenom na informačnej tabuli.

„Prepáčte, ale chápem to správne?“

Lavá strana, druhé miesto. Profesor sa pozrel na zoznam, aby si prečítal meno probanda, ktorý si zobral slovo. *Florian Wessel, tretí semester.*

Študent pri čítaní úvodu sledoval riadky dokonale zastrúhanou ceruzkou. Drobná jazva v tvare polmesiaca pod pravým okom naznačovala, že patrí k šermiarom. Položil ceruzku do spisu a zatvoril ho. „*Toto* má byť lekárska správa?“

„Presne tak.“ Profesor sa na mladého muža dobrácky usmial, čím dal najavo, že jeho údiv absolútne chápe. V podstate bol súčasťou experimentu.

„Spájkovačka? Mučenie? Polícia? S dovolením, ale podobá sa to skôr na úvodné kapitoly trilera než na zdravotný záznam.“

S dovolením? Túto staromódnu frázu už dávno nepočul. Profesor premýšľal, či študent s cestičkou vo vlasoch takto rozpráva vždy, alebo sa na jeho vyjadrovaní podpísalo iba netradičné miesto, kde sa momentálne nachádzajú. Profesor vedel, že desivý príbeh tejto budovy odradil mnohých účastníkov. Dvesto eur hore-dole.

Ale presne v tom je to čaro. Uskutočniť experiment práve tu a nikde inde. Neexistovalo snáď vhodnejšie miesto, aj keď bolo v celej budove cítiť plesň a bola tam taká zima, že premýšľali, či nevyčistia kozub a nezapália v ňom oheň. Predsa len, bol dvadsiaty tretí december a teploty klesli hlboko pod bod mrazu. Napokon si objednali dva olejové radiátory, ale ani tie nedokázali vykúriť veľký priestor.

„Takže hovoríte, že vám to pripomína triler?“ zopakoval profesor. „Nie ste až tak ďaleko od pravdy.“

Spojil dlane do striešky a ovoniaval si končeky zošúverených prstov. Pripomínali mu mozolnaté ruky jeho starého otca. Ten však na rozdiel od neho celý život pracoval vonku.

„Dokument, ktorý práve držíte v rukách, sa našiel v pozostalosti môjho bývalého kolegu lekára. Psychiater Viktor Larenz. Jeho meno ste počas štúdia určite už počuli.“

„Larenz? Nie je náhodou mŕtvy?“ spýtal sa študent, ktorý sa na experiment prihlásil len včera.

Profesor sa opäť pozrel na zoznam a chlapca s načierno nafarbenými vlasmi identifikoval ako Patricka Haydena. Sedel

tesne vedľa svojej priateľky Lýdie. Medzi nimi bol taký úzky priestor, že by sa tam nevošiel ani vlas. Bola to predovšetkým Patrickova zásluha. Zakaždým, keď sa Lýdia pokúsila získať trochu viac životného priestoru, objal ju okolo pliec a majetnícky si ju pritiahol k sebe. Mal na sebe mikinu s inteligentným nápisom „Ježiš ňa miluje.“ Pod ním stálo maličkými písmenami: „Všetci ostatní si myslia, že si čurák.“ Mal ju na sebe aj vtedy, keď sa raz prišiel profesorovi sťažovať na zlú známku z testu.

„Viktora Larenza sa táto záležitosť netýka,“ mávol rukou profesor. „Dnes večer nie je jeho príbeh pre nás podstatný.“

„A o čo teda ide?“ domáhal sa odpovede Patrick a preložil si nohu cez nohu. Na kožených čizmách nemal zaviazané šnúrky, aby mu profesionálne dotrhané džínsy nezakrývali vysunutý jazyk. Inak by si totiž nikto nevšimol dizajnovú značku na jeho členku.

Profesor sa musel usmiať. Nezašnurované topánky, roztrhané nohavice, mikina s urážlivým nápisom. Nieкто z módného priemyslu si musel dať poriadne záležať, aby speňažil nočnú moru jeho konzervatívnych rodičov.

„Mali by ste však vedieť...“ povedal, sadol si za vrch stola a otvoril ošúchanú koženú aktovku, ktorá vyzerala, ako keby si z nej domáci miláčik urobil škriabadlo.

„... že to, čo ste práve čítali, sa naozaj stalo. Spisy, ktoré som vám rozdal, sú kópie skutočnej správy.“ Profesor vytiahol starý zápisník. „*Toto* je originál,“ povedal a položil tenký zväzok na stôl.

Na zelenkastej väzbe stálo červeným tlačeným písmom *Zlodej duší*. Pozornosť pútal nejasný obraz muža. Zdalo sa, že sa v snehovej búrke uteká skryť do tmavej budovy.

„Nedajte sa oklamať vonkajšou formou. Na prvý pohľad to vyzerá ako bežný román. Ale skrýva sa za ním oveľa viac.“

Pomedzi prsty púšťal asi tristo strán knihy zozadu dopredu.

„Veľa ľudí si myslí, že tento protokol pochádza z pera niektorého pacienta. Larenz liečil veľa umelcov, boli medzi nimi aj

spisovateľa.“ Profesor zažmurkal a potom potichu dodal: „Ale existuje aj iná teória.“

Všetci študenti ho so záujmom sledovali.

„Niektorí si myslia, že to napísal sám Viktor Larenz.“

„Ale prečo by to robil?“

Tentoraz sa o slovo prihlásila Lýdia. Plavovlasá dievčina v sivom roláku bola jeho najlepšia študentka. Nechápal, čo vidí na zarastenom večnom študentovi, ktorý sedel vedľa nej. Rovnako mu nebolo celkom jasné, prečo nedostala štipendium, hoci zmaturovala na samé jednotky.

„Takže Larenz napísal podľa svojich poznámok triler? Ale prečo by si dal takú neuveriteľnú námahu?“

„To musíme zistiť dnes večer. Je to cieľ experimentu.“

Profesor si niečo poznačil do zápisníka vedľa prezenčnej listiny a oslovil skupinku dievčat po svojej pravici, ktoré ešte nepovedali ani slovo.

„Vážené kolegyně, ak váhate, absolútne vás chápem.“

Červenovláska zdvihla hlavu, ale ďalšie dve naďalej zírali na papiere pred sebou. Ešte stále si to môžete premyslieť. Skutočný pokus sa ešte nezačal. Môžete to ukončiť a ísť domov. Kým je čas.“

Študentky váhavo prikývli.

Florian sa predklonil a ukazovák si nervózne prešiel po cesťke vo vlasoch.

„A čo tých dvesto eur?“ spýtal sa.

„Tie dostanete iba za aktívnu účasť. A okrem toho za dodržiavanie pravidiel, ktoré sú uvedené v ozname. Musíte si prečítať celý spis a pri čítaní smiete urobiť len niekoľko krátkych prestávok.“

„A ďalej? Čo sa stane, keď budeme hotoví?“

„Aj to je súčasť pokusu.“

Psychiater sa opäť zohol a vytiahol kôpku formulárov, ktoré zdobilo logo súkromnej univerzity.

„Poprosím všetkých, ktorí zostanú, aby to podpísali.“

Rozdal vyhlásenia. Probandi ich podpísaním zbavujú univerzitu akejkoľvek zodpovednosti za možné psychosomatické

následky, ktoré môžu vzniknúť v súvislosti s dobrovoľnou účasťou na pokuse.

Florian Wessel si zobral papier, podržal ho proti svetlu a pri pohľade na vodotlač lekárskej fakulty energicky pokrútil hlavou. „To je príliš chúlостivá záležitosť.“

Zo spisu vytiahol pero, vzal si batoh a postavil sa.

„Mám pocit, že viem, kam to smeruje. A ak ide o to, čo si myslím, mám pred tým príliš veľký rešpekt.“

„Cením si vašu úprimnosť.“ Profesor zobral Florianovi tlačivo, načiahol sa za jeho spisom a pozrel sa na tri študentky, ktoré si s hlavami pri sebe niečo šepkali.

„Nevieme síce, o čo ide, ale keď ide preč Florian, ideme radšej aj my.“

Opäť s ním komunikovala iba červenovláska.

„Samozrejme, ako poviete.“

Zatiaľ čo si mladé ženy brali zo stoličiek zimné kabáty, profesor pozbieral ich zoraďovače. Florian už stál v bunde s kapucňou a v rukaviciach pri dverách a čakal.

„A čo vy?“

Pozrel sa na Lýdiu s Patrickom, ktorí váhavo listovali v spise. Obaja súčasne pokrčili plecami.

„Nič. Hlavne aby mi nebrali krv,“ povedal Patrick.

„Jasné.“ Lýdii sa konečne podarilo trochu sa odtiahnuť od priateľa.

„Budete celý čas s nami?“

„Áno.“

„A nebudeme musieť robiť nič iné, iba čítať, hej?“

„Správne.“

Počuli, ako sa za nimi zabuchli dvere. Odpadlíci odišli bez pozdravu.

„V tom prípade idem do toho. Peniaze sa mi zídu.“

Lýdia venovala profesorovi pohľad, ktorým opäť potvrdila nevy povedanú prisahu mlčanlivosti.

Ja viem, pomyslel si a slabo prikývol, aby to nebolo príliš nápadné.

Samozrejme, že potrebuješ peniaze.

Bol horúci aprílový víkend, keď ho vlna sebaľútosti strhla do jej súkromného života.

Jeho jediný priateľ mu poradil, že ak chce konečne zabudnúť na minulosť, musí vybočiť zo zabehnutých kolají. Musí urobiť niečo, čo nikdy v živote neurobil. Po niekoľkých pohárikoch išli do baru. Nič extra, iba neškodná nudná šou. Odhliadnuc od toho, že dievčatá tancovali hore bez, sa nepohybovali oveľa nemravnejšie ako väčšina tínedžerov na diskotéke. A pokiaľ si dobre pamätá, nebola tam ani nijaká zadná miestnosť. Keď sa však zrazu pred ním objavila Lýdia s nápojovým lístkom, pripadal si ako skazený starý muž. Bez roláka a bez členky, iba v sukni od školskej uniformy. Ináč nemala na sebe nič.

Zapltil drink, ale nevypil ho, kamaráta tam nechal sedieť a tešil sa, že pri najbližšej prednáške opäť uvidí sedieť Lýdiu v prvom rade. Nikdy o tom neprehovorili ani slovo a bol si istý, že Patrick netuší, ako si privyrába jeho priateľka. Hoci vyzeral, že v podobných baroch pozná barmanov po mene, keď išlo o jeho vlastné záujmy, nepôsobil veľmi tolerantne.

Lýdia ticho vzdychla a pridala svoj podpis pod klauzulu, že sa vzdáva záruky.

„Veď čo sa už môže stať?“ zašepkala pri podpisovaní dokumentu. Profesor si odkašľal, ale nepovedal nič. Namiesto toho skontroloval oba podpisy a potom sa pozrel na hodinky.

„V poriadku. Takže to by sme mali.“

Usmial sa, hoci mu nebolo do smiechu.

„Experiment sa môže začať. Nalistujte si stranu päť, prosím.“

17.49 hod., deň pred Štedrým večerom Deväť hodín a štyridsaťdeväť minút pred strachom

5. strana zdravotného záznamu č. 131071/VL
Čítanie povolené iba pod dohľadom lekára.

„Predstavte si nasledujúcu situáciu...“

Caspar počul hlas starej panej, ktorej kľučal pri nohách, iba tlmene, ako cez zatvorené dvere.

„Otec so synom idú v noci cez tmavý les po zasneženej ceste. Otec stratí kontrolu nad vozidlom, auto narazí do stromu a otec je na mieste mŕtvy. Ťažko raneného chlapca odvezú do nemocnice na úrazovú chirurgiu. Príde chirurg, zmeravie a s panikou v hlase povie: „Bože, toho chlapca nemôžem operovať. Je to môj syn!““

Stará pani na posteli sa na chvíľu odmičala a vzápätí sa víťazoslávne spýtala: „Ako je to možné, ak chlapec nemá dvoch otcov?“

„Netuším.“

Caspar mal zatvorené oči a pri pokuse opraviť televízor sa spoliehal iba na svoj hmat. Šibalský úsmev starej dámy za svojím chrbtom mohol preto iba tušiť.

„Ale choďte niekam! Pre takého inteligentného muža ako vy tá hádanka nemôže byť ťažká.“

Vytiahol ruku spoza veľkého televízora, pokrútil hlavou a otočil sa ku Grete Kaminskej.

Sedemdesiatdeväťročná vdova po bankárovi mu pred piatimi minútami zaklopala na dvere a poprosila ho, či by sa nepozrel na jej „hovoriacu debnu“. Volala tak obludný televízor, pre jej malú podkrovnú izbu na klinike na Teufelsbergu príliš veľký. Samozrejme, že jej pomohol, hoci profesor Raßfeld mu to prísne zakázal. Riaditeľ kliniky si neželal, aby Caspar bez dozoru opúšťal svoju izbu.

„Obávam sa, že hádanky nie sú moja silná stránka, Greta.“
Vdýchol trochu prachu nahromadeného za televízorom a rozkašľal sa.

„A okrem toho nie som žena. Nedokážem robiť dve veci naraz.“
Znova pritisol hlavu k televízoru a na zadnej strane sa poslediačky pokúšal nájsť drobnú zástrčku na kábel antény. Obrovská debna sa nedala odsunúť od steny ani o milimeter.

„Táraniny!“

Greta dvakrát potľapkala dlaňou po matraci. „Nebudte taký, Caspar!“

Caspar.

Tú prezývku mu dali ošetrovatelia.

Kým nezistia, ako sa skutočne volá, musia ho volať ako oslovovať.

„Skúste ešte popremýšľať! Možno nakoniec zistíme, že ste kráľom hádaniek. Ktovie, veď si nič nepamätáte!“

„To nie je pravda,“ zastonal a strčil ruku ešte o kúsok ďalej do škáry medzi televízorom a drsnou tapetou.

„Viem, ako sa viaže kravata, ako sa číta kniha alebo jazdí na bicykli. Nespomínam si iba na svoje zážitky.“

„*Vaše faktické vedomosti sú z veľkej časti nepoškodené,*“ vysvetlila mu jeho psychiatricka doktorka Sophia Dornová hneď na prvom sedení. „*Bohužiaľ, všetko emocionálne, teda to, čo tvorí vašu osobnosť, zmizlo.*“

Retrográdna amnézia. Strata pamäti.

Nevedel si spomenúť na svoje meno, rodinu ani povolanie. Nevedel dokonca ani to, ako sa dostal na túto luxusnú súkromnú kliniku. Stará budova nemocnice sa nachádzala na kraji mesta, na najvyššom kopci v Berlíne. Bol umelo navezený z trosiek domov, ktoré padli za obeť bombám počas druhej svetovej vojny. V súčasnosti bol Teufelsberg trávnatou skládkou a na jej vrchole americká armáda počas studenej vojny zriadila odpočívaciu stanicu. Štvorposchodová vila, v ktorej sa Caspar liečil, kedysi fungovala ako kasíno pre dôstojníkov tajnej služby, až kým ju po páde Berlínskeho múru nevydražil renomovaný

psychiater a neurorádiológ profesor Samuel Raßfeld a nevybudoval z nej prestížnu luxusnú kliniku špecializujúcu sa na liečbu psychosomatických ochorení. Klinika sa vypínala vysoko nad Grunewaldom ako hrad chránený padacím mostom a viedla k nej iba úzka príjazdová cesta, na ktorej pred desiatimi dňami našli Caspara. Podchladeného, v bezvedomí a pokrytého tenkou vrstvou snehu.

Správca kliniky Dirk Bachmann v ten večer viezol Raßfelda na schôdzku do nemocnice vo Westende. Keby sa vrátil čo len o hodinu neskôr, Caspar by na ceste zamrzol. Niekedy premýšľal, či by v tom bol rozdiel.

Veď čo je život bez identity v porovnaní so smrťou?

„Nemôžete sa takto umárať,“ karhavo ho napomenula Greta, ako keby mu čítala temné myšlienky. Znelo to, ako by mu to hovorila lekárka, a nie pacientka, ktorá trpí úzkostnou psychózou, keď je príliš dlho sama.

„Spomienky sú ako pekná žena,“ vysvetlila mu, zatiaľ čo sa Caspar stále snažil nahmatať prekliatu zásuvku na kábel.

„Keď jej dvoríte, unudene sa od vás odvráti. Ak sa však budete venovať niečomu inému, žiarlivá krásavica za vami príde sama.“

Zachichotala sa.

„Tak ako naša pekná terapeutka, ktorá sa o vás láskyplne stará.“

„Ako to myslíte?“ prekvapene sa spýtal Caspar.

„Dokonca aj stará baba ako ja to vidí. Myslím, že sa so Sophiou k sebe celkom dobre hodíte, Caspaaaarr.“

Caspaaaarr.

S predĺženým A a hrčiacim R pripomínal Gretin hlas filmové hviezdy povojnového obdobia. Odkedy jej manžel pred siedmimi rokmi po porážke na golfovom ihrisku zomrel, trávila každé Vianoce na klinike. Tu nebola sama, keď ju prepadla sviatočná depresia. No keď jej nefungoval televízor, dalo sa to prirovnať k menšej katastrofe. Rozprávajúca debna jej bežala deň i noc, aby sa necítila osamelá.

„Keby som bola mladšia, tiež by som si s vami išla zatancovať,“ zachichotala sa.

„Ďakujem pekne,“ zasmial sa Caspar.

„Myslím to vážne. Keď bol môj muž vo vašom veku, tipujem tak okolo štyridsiatky, tmavé vlasy mu šibalsky padali do čela ako vám. Mal aj rovnako súmerné ruky ako vy, Caspar. A...“ Greta sa opäť zasmiala, „a miloval hádanky ako ja!“

Dvakrát zatlieskala, ako keď učiteľka upozorňuje žiakov, že prestávka sa skončila.

„A preto sa teraz ešte raz pokúsme...“

Greta zopakovala hádanku a Caspar si pobaveno vzdychol.

„Otec so synom majú autonehodu. Otec je mŕtvy, syn prežije.“

Caspar sa napriek otvorenému oknu začal potiť.

Predpoludnie sa topilo v daždi so snehom a na obed teplota klesla pod bod mrazu. Tu vonku v Grunewalde muselo byť ešte o dva stupne chladnejšie ako v meste. Ale momentálne to necítil.

Ha! Ukazovákom nahmatal okrúhly kovový krúžok v zadnej časti televízora. *Teraz už stačí iba zasunúť kábel a...*

„Ťažko raneného chlapca prevezú na úrazovú chirurgiu, ale chirurg ho nechce operovať, pretože je to jeho syn.“

Caspar sa postavil pred veľkú obrazovku a zobral diaľkové ovládanie.

„Tak čo, hotovo?“ potmehúdsy sa spýtala Greta.

„Áno,“ povedal Caspar a zapol televízor.

Najskôr sa zjavil zrnitý obraz a o chvíľu sa už izbou rozľahol zvučný hlas hlásateľa správ. Keď napokon naskočil aj obraz, Greta nadšene zatlieskala.

„Funguje! Fantázia. Ste jednoducho geniálny.“

Neviem, aký som, pomyslel si Caspar a oprášil si džínsy.

„Idem naspäť do izby, aby som nenahneval sestričku...“ chcel pokračovať, ale Greta ho pohybom ruky umlčala.

... opäť sú tu šokujúce správy o takzvanom Zlodejovi duší, ktorý posledné týždne naháňa nežnejšiemu pohlaviu strach a hrôzu...

Greta pridala hlasitosť.